

דייוויד לואיס משתלט בהדרגה על אילת. אילת-התיירות הבינלאומי קונה מלונות, בונה מלונות, מפתח את הטיילת ללא עזרת מישרד-התיירות, מעורר את קינאתם של המלונאים הוותיקים ומצליח להביא אלפי תיירים מאירופה

„אני רוצה להחיות את הלאגונה, רוצה לדאוג אנשים מסתובבים בלילה, מטיילים, יצאים לשיט לילי“

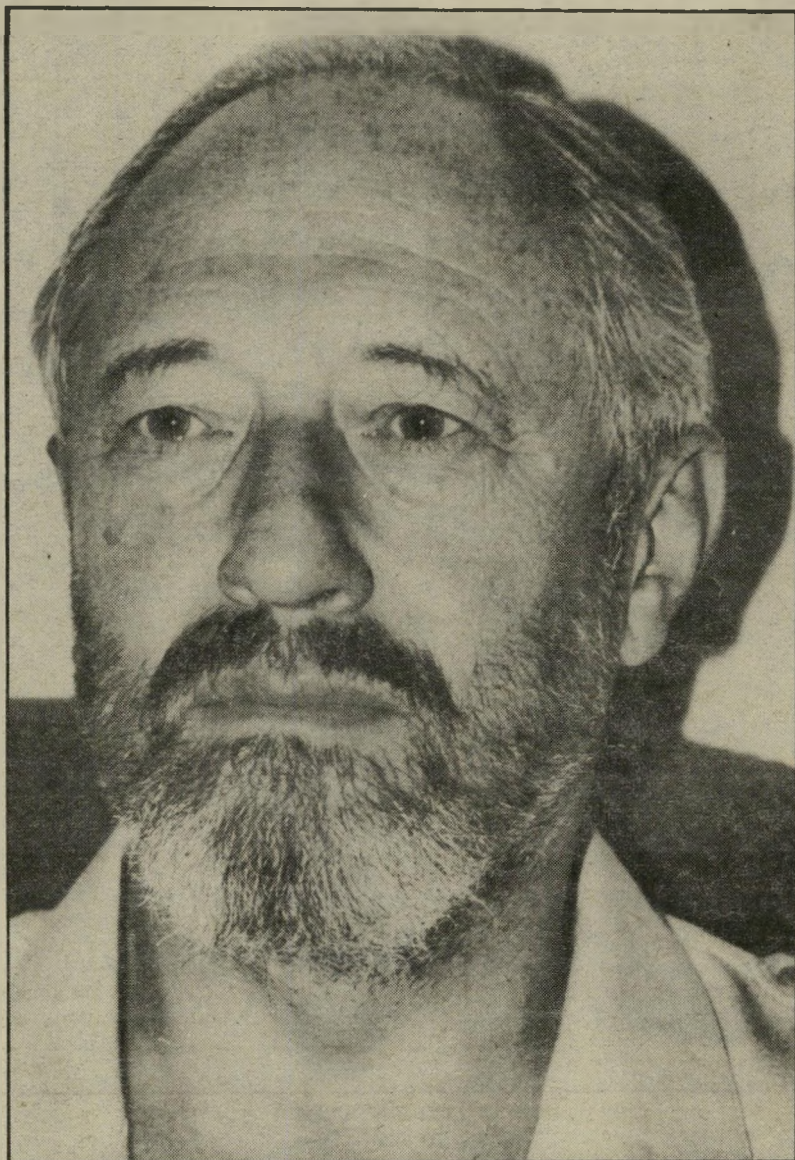
„אילת היא פנינה בנק התיירות הבינלאומי. יהיה חבל מאוד אם היא תחזור ליבשה שומלכני שנתיים“

„אנשים לא יבואו לאילת כדי לשחק בקאזינו. הם יעדיפו את הריווייה הצרפתית או את לאס-זגאס“

„מלונאי אילת צריכים להיות מאושרים מזה שאני משקיע בעיר. העיר הזו חיה וחוססת ומלאה תיירים“

„יש לי חמישה ילדים, ורק אחד מהם נמצא בעסקים שלי. השאר עוסקים כל אחד בענייניו שלו“

„את הכסף שלי עשיתי מחסכונות“ כנווט בחיל-האוויר הבריטי במלחמת העולם השנייה“

ראיינה שרית ישי

„אהפוך את אילת“

לסאן-טרומד שניה!“

„היהודי הזה, דייוויד לואיס, כמה שהוא קטן – יש לו כוח של בולדוזר. הוא מאמין שיוכל לדחוף את התיירות באילת.“ סיפר אז כץ. אבל הוא עצמו לא נשמע לי מאמין באפשרות כזו. והנה, כיום, שלוש שנים אחרי שראיתי את השלד, הופך מלון המלך שלמה לאחד המלונות המובילים באילת. האיש שבנה אותו, איש-העסקים המולטי-מיליונר האנטי גלי דייוויד לואיס, הופך להיות אחד המשי-קיעים החשובים באילת. האיש הזה לא דורך על השמרים. בנוסף להמלך שלמה, הוא רכש לאחרונה חלק בבעלות על מלון לגונה, שמהיום שבו נפתח, לא הצליח לעלות על הפסים הנכונים.

שתפוּס־חדריה שאפה לאפס, שחופי-הים שלה היו ריקים ממרחצים, שאיימה ב־שביתות. לפני שלוש שנים הייתי כאן, כדי לראות את ראש־העיריה דאז, גדי כץ. המצב היה קשה. במרכז המיסחרי החדש מרחח השמך מה, הבריכות שבמלונות היו ריקות מאדם וגדי כץ היה מיואש. הוא ערך לי סיור בעיר, ובין היתר עברנו ליד שלד של מלון, שהלך ונבנה. אני זוכרת שאמרתי לגדי כץ שזה מדבא לראות מלון שאולי לא יהיה מי שיאכלס את חדריו. גדי כץ סיפר לי אז על יהודי מופלא: „משוגע“, המאמין בתיירות של אילת. „זה יהיה המלון הכי־יפה באילת“, אמר אז כץ.

ושם, במלון, יש אווירה של חופשה מתמם שכת. אנשים לבושים בביגדי־ספורט וב־ביגדיים. שימשות מתנופפות ברוח חמה, ומלצרים זריזים מטיילים באלגנטיות מ־שולחן לשולחן. אז עם המיסים של מודעי, והאחוזים שיש להוסיף על מחיר הכרטיס לחוֹל, למה לנסוע אל הקור המקפא של לונדון, למה לחטוף מכות־קור בניו־יורק, כשפה מתחת לאף, יש לנו אילת? העיר הדרומית תאמינו או לא, הפכה לאתר־תיירות חשוב על מפת החופ־שות של תיירות־החורף בעולם. לא להאמין שזו אותה אילת, שרק לפני שנתיים קוננו בה בעלי־העסקים על פשי־טות־רגל. לא להאמין שזו אותה אילת.

איך שאת יורדת מכבש־מטוס ארקיע, את מרגישה באוויר את חוצלארץ. את מתחילה להתקלף מבגדייך – בתחילה מורידה את המעיל. אחר־כך את הסוודר. על גרם־המדרגות, המוביל לרחוב הראשי, ראיתי כבר נשים ונערות שהתעכבו להוריד את גרביהן. את ממלאת את ריאותיך באוויר החמים, מביטה על עלמות־החן בגופיות ובמיכנסיים הקצרים, בלונדיות ושזופות, המטיילות לאורך הכביש. ומרגישה שאת מתנתקת לאט־לאט מהרעש האיום של דיזנגוף, מה־עשן של רדינג, ממבט לחדשות של מודעי וממוקד של רבין. אחר כך לוקחת אותך המוגית למלון שלך.